

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๔๘/๒๕๒๔ นาย ช. โจทก์
 พันตำรวจตรี ฉ. กับพวก จำเลย

ป.อ. มาตรา ๑๕๗

พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ มาตรา ๗, ๘, ๗๒, ๗๒ทวิ

ศาลอาญาพิพากษาลงโทษปรับโจทก์ในความผิดฐานพกอาวุธปืนที่โจทก์มีใบอนุญาตให้มีและใช้ติดตัวไปในทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุอันสมควรโดยไม่มีใบอนุญาตให้พาอาวุธปืนติดตัว ยิงปืนในเมืองและในที่ชุมชน แต่สั่งให้คืนปืนของกลางแก่โจทก์ ก่อนคืนปืนของกลางจำเลยที่ ๑ ในฐานะเป็นสารวัตรสถานีตำรวจได้ทำบันทึกถึงพฤติการณ์ของโจทก์ในขณะที่จับกุมและผลของคำพิพากษาคดีอาญาดังกล่าวเสนอไปยังจำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๒ ในฐานะเป็นนายทะเบียนอาวุธปืนพิจารณาแล้วสั่งเพิกถอนใบอนุญาตให้มี หรือใช้อาวุธปืนของโจทก์ ดังนั้นการกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นการกระทำตามอำนาจและหน้าที่อันเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยชอบ จำเลยทั้งสองไม่มีความผิด

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๗/๒๕๒๖ พนักงานอัยการ กรมอัยการ โจทก์
 พลตำรวจ พ. จำเลย

ป.อ. มาตรา ๑๕๗

การที่จะมีความผิดฐานละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ จะต้องประกอบด้วยเจตนาพิเศษคือต้องเป็นการกระทำเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดจำเลยเป็นเพียงพลตำรวจ เมื่อปรากฏว่ามีการเล่นการพนันกันที่สถานีตำรวจที่จำเลยประจำอยู่ ย่อมเป็นการยากแก่จำเลยในการตัดสินใจว่าจะสมควรเข้าทำการจับกุมโดยตนเองหรือไม่ยิ่งกว่าจะมีเจตนาให้เกิดความเสียหายต่อกรมตำรวจเมื่อไม่ได้ความว่าที่จำเลยไม่จับเพราะคิดร้ายต่อใครจึงไม่พอฟังว่าจำเลยมีเจตนาพิเศษให้กรมตำรวจได้รับความเสียหาย จำเลยจึงไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๕๗

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๐๔๙/๒๕๓๑ พนักงานอัยการจังหวัดพิจิตร โจทก์
 นาย ช. กับพวก จำเลย

ป.อ. มาตรา ๑๕๗

จำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงาน มีหน้าที่ระวังแนวเขตสาธารณสมบัติของแผ่นดินซึ่งใช้เพื่อสาธารณประโยชน์หรือสงวนไว้เพื่อประโยชน์ร่วมกัน จำเลยที่ ๑ ได้รับมอบหมายให้ไประวังแนวเขตที่พิพาทเมื่อได้ความว่าที่พิพาทไม่ได้เป็นที่สาธารณประโยชน์หรือทางราชการสงวนไว้เพื่อประโยชน์ร่วมกัน ดังนั้นการที่จำเลยที่ ๑ ให้อภัยคำถึงที่พิพาทจึงไม่เกี่ยวและเกินไปจากหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจำเลยที่ ๑ ไม่มีความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๑๕๗

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๒๘๑/๒๕๓๔ นาย ด. โจทก์
ร้อยตำรวจตรี น. กับพวก จำเลย

ป.วิ.อ. มาตรา ๙๓, ๑๖๓, ๑๖๔, ๑๙๒, ๒๒๐

ป.อ. มาตรา ๒ (๔), ๑๕๗, ๒๐๐, ๓๐๙, ๓๑๐

คำฟ้องโจทก์มิได้บรรยายถึงองค์ประกอบอันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๐๐ การเพิ่มเติมเฉพาะบทมาตรา ๒๐๐ ในคำขอท้ายฟ้อง จึงไม่มีผลทำให้ศาลลงโทษจำเลยตามบทมาตราดังกล่าวได้กรณีไม่มีเหตุสมควรที่จะอนุญาตให้โจทก์เพิ่มเติมฟ้องได้ จำเลยละเว้นไม่จับกุมผู้ขับรถฝ่าฝืนสัญญาณจราจรแม้เป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ แต่จำเลยมิได้กระทำไปโดยมีเจตนาเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง ส.บอกจำเลยซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจว่าโจทก์หยิบอาวุธปืนสั้นออกมาจากรถ การที่จำเลยตรวจค้นรถโจทก์จึงเป็นการกระทำโดยมีเหตุอันสมควรที่จะตรวจค้น มิใช่เป็นการกลั่นแกล้งโจทก์การกระทำของจำเลยเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยชอบ ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์ในข้อหาร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังและทำให้โจทก์ปราศจากเสรีภาพในร่างกาย จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในข้อหาดังกล่าวตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๐ ศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๘๓๖-๗๘๓๗/๒๕๔๔ พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์
สืบตำรวจเอก ว. จำเลย

ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๒

ป.อ. มาตรา ๙๐, ๙๑, ๑๕๗, ๓๐๙

พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๖๕ มาตรา ๙๓

จำเลยเป็นเจ้าพนักงานตำรวจมีอำนาจหน้าที่ในการจับกุมผู้กระทำผิดแต่จำเลยกลับเป็นผู้ร่วมกระทำผิดด้วยการร่วมเล่นการพนันไพรมี่ แล้วจำเลยไม่จับกุมผู้ร่วมเล่นไพรมี่ ยังถือไม่ได้ว่าเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบโดยมีเจตนาพิเศษเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ร่วมเล่นการพนันหรือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ การกระทำดังกล่าวของจำเลยจึงไม่มีความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๑๖๕/๒๕๕๑ พนักงานอัยการจังหวัดจันทบุรี โจทก์
นายด. โจทก์ร่วม
ร้อยตำรวจเอกพ. กับพวก จำเลย

ป.อ. มาตรา ๑๕๗

จำเลยที่ ๑ ได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาให้สืบสวนข้อเท็จจริงตามหนังสือร้องเรียนของจำเลยที่ ๒ ซึ่งร้องเรียนว่าโจทก์ร่วมร่วมกับพวกสร้างหลักฐานเท็จออกโฉนดที่ดินโดยไม่ชอบ จำเลยที่ ๑ จึงไปพบและสอบถาม ส. ภริยาของ ม. และ ค. เพื่อให้ ม. และ ค. ซึ่งเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่มีการกล่าวหาว่ามีการกระทำผิดมาให้มีข้อเท็จจริง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหาพยานบุคคลมาให้การประกอบการดำเนินคดีแก่โจทก์ร่วม แม้จำเลยที่ ๑ จะพูดว่าหากไม่ได้ความร่วมมือเป็นพยานจะดำเนินคดีแก่ ม. และ ค. ก็ตาม ก็อยู่ในขอบข่ายการ

สืบสวนหาข้อเท็จจริง ทั้งการไปเป็นพยานยอมเป็นหน้าที่ตามกฎหมาย การกระทำของจำเลยที่ ๑ จึงยังไม่ถึงขั้นรับฟังได้ว่าเป็นการข่มขู่ที่จะทำให้เป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ และจำเลยที่ ๒ ไม่มีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๗๓๗/๒๕๕๒

นาย ป. โจทก์

นางสาว ณ. จำเลย

ป.วิ.อ. มาตรา ๑๖๕ วรรคสาม

ป.อ. มาตรา ๑๕๗

จำเลยรับราชการเป็นแพทย์ประจำโรงพยาบาลเลิดสิน มีหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายจากทางราชการคือตรวจและรักษาคนไข้ การที่จำเลยไปเบิกความเกี่ยวกับการตรวจร่างกายโจทก์ที่โรงพยาบาลศิริราชขณะจำเลยเป็นนักศึกษาแพทย์ จึงมิใช่เป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายจากทางราชการ การกระทำของจำเลยไม่มีความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ

แม้ ป.วิ.อ. มาตรา ๑๖๕ วรรคสาม จะบัญญัติว่า ก่อนที่ศาลประทับฟ้องมิให้ถือว่าจำเลยอยู่ในฐานะเช่นนั้น แต่ตามบทมาตราดังกล่าวก็บัญญัติให้สิทธิจำเลยตั้งทนายเข้าซักค้านพยานโจทก์ได้ ดังนั้นจำเลยย่อมมีสิทธิยื่นคำแถลงการณ์ชี้ให้เห็นถึงข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐานที่โจทก์นำมาได้ส่วนว่าคดีโจทก์ไม่มีมูลได้ด้วย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๖๔๐๗/๒๕๕๕

พนักงานอัยการจังหวัดสิงห์บุรี

โจทก์

นาง ณ.

จำเลย

ป.อ. มาตรา ๑๕๗

จำเลยได้รับมอบหมายให้ดูแลเกี่ยวกับการกู้ยืมเงินจากกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาให้นักเรียน โดยไม่มีหน้าที่โดยตรงที่ต้องเก็บรักษาสมุดบัญชีเงินฝากของนักเรียนไว้และไปถอนเงินจากธนาคารแทน นักเรียนการที่จำเลยบอกให้นักเรียนบางคนมอบสมุดบัญชีเงินฝากไว้ที่จำเลยและมอบอำนาจให้จำเลยไปถอนเงินจากธนาคารแทนแล้วให้นักเรียนไปขอเบิกจากจำเลยอีกทอดหนึ่ง จึงเป็นเรื่องที่จำเลยกระทำไปนอกเหนือหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย นอกจากนี้ เงินที่กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาโอนเข้าบัญชีเงินฝากของนักเรียน ยังถือว่าเป็นทรัพย์สินส่วนตัวของนักเรียน มิใช่เป็นทรัพย์สินของหน่วยงานราชการ ซึ่งจำเลยมีหน้าที่ดูแลรักษาอีกด้วย เมื่อจำเลยไม่มีหน้าที่ต้องดูแลรับผิดชอบเงินในบัญชีเงินฝากอันเป็นทรัพย์สินส่วนตัวของนักเรียน แม้จำเลยจะได้นำเงินดังกล่าวไปใช้หมุนเวียนเพื่อประโยชน์ส่วนตน ก่อนที่จะถูกร้องเรียนและคืนให้นักเรียนในภายหลังหรือไม่ก็ตาม จำเลยก็ไม่มีความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตาม ป.อ. มาตรา ๑๕๗

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๙๙๖/๒๕๕๗ มูลนิธิ ห. โจทก์
 สำนักงาน ส. กับพวก จำเลย

ป.อ. มาตรา ๑๕๗

เจ้าพนักงานซึ่งจะเป็นผู้กระทำความผิดตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการนั้น หมายถึงผู้ปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยได้รับการแต่งตั้งตามกฎหมาย โดยอาจจะระบุไว้เป็นการเฉพาะเพื่อให้ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน หรือระบอบองค์การและให้ผู้ที่สังกัดอยู่เป็นเจ้าพนักงาน หรืออาจเป็นการแต่งตั้งโดยกฎหมายทั่วไป ซึ่งระบุถึงวิธีการแต่งตั้งไว้ และได้มีการแต่งตั้งถูกต้องตามกฎหมายดังกล่าว สำหรับส่วนราชการ แม้จะมีฐานะเป็นนิติบุคคลมีอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด แต่ส่วนราชการเกิดขึ้นโดยบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน การแบ่งส่วนราชการหรือกฎหมายจัดตั้งส่วนราชการนั้น มิใช่ได้รับการแต่งตั้งโดยกฎหมาย จำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นส่วนราชการที่มีฐานะเป็นนิติบุคคล จึงหาใช่เจ้าพนักงานตามความหมายแห่งประมวลกฎหมายอาญาไม่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๓๔๗/๒๕๕๘ พนักงานอัยการจังหวัดนครราชสีมา โจทก์
 นาย ภ. กับพวก จำเลย

ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง, ๒๒๕

ป.อ. มาตรา ๘๖, ๑๔๗, ๑๕๑, ๑๖๑

จำเลยที่ ๒ เป็นลูกจ้างประจำ ตำแหน่งนักการ เทศบาลตำบลจักราช มิใช่ข้าราชการที่ได้รับการแต่งตั้งตามกฎหมายว่าด้วยการแต่งตั้งข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งหรือเป็นผู้ดำรงตำแหน่งหน้าที่ซึ่งมีกฎหมายระบุไว้โดยเฉพาะให้ถือเป็นเจ้าพนักงาน จำเลยที่ ๒ จึงไม่ใช่เจ้าพนักงานตามกฎหมาย เนื่องจาก ป.อ. มาตรา ๑๔๗, ๑๕๑, ๑๖๑ เป็นบทบัญญัติที่ลงโทษแก่บุคคลผู้กระทำความผิดที่เป็นเจ้าพนักงานซึ่งกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่เท่านั้น แม้จำเลยที่ ๒ จะร่วมกับจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานกระทำความผิดต่อบทบัญญัติดังกล่าว ก็จะไม่ลงโทษจำเลยที่ ๒ อย่างเจ้าพนักงานไม่ได้ คงลงโทษจำเลยที่ ๒ ได้แต่เพียงในฐานะผู้สนับสนุนตาม ป.อ. มาตรา ๘๖ เท่านั้น ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๐๙๑/๒๕๕๘ นาย ฉ. กับพวก โจทก์
 ร้อยตำรวจโทหรือนาย ช. กับพวก จำเลย

ป.วิ.อ. มาตรา ๗๘ (๓), ๙๒ (๔), ๙๔, ๑๕๘ (๕), ๑๖๗

ป.อ. มาตรา ๑๕๗, ๓๖๒, ๓๖๕

ก่อนจับกุมโจทก์ทั้งสองได้มีการจับกุม ข. กับพวกในข้อหาลักทรัพย์ในเวลากลางคืน ข. ให้การว่าโจทก์ทั้งสองเป็นผู้ใช้จ้างวาน จึงมีการสอบสวน ขยายผลและจับกุมโจทก์ทั้งสองมาลงบันทึกประจำวันไว้ และตามสำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีระบุว่า พันตำรวจเอก ส. ผู้กำกับการสถานีตำรวจนครบาลพระโขนง สั่งให้จำเลยทั้งสองสืบสวนซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายสืบสวนปราบปรามนำตัว ข. ไปสอบสวนขยายผล โดยนัดโจทก์ที่ ๒ มารับรถยนต์ที่หน้าห้างสรรพสินค้า ซึ่งเป็นเรื่องจำเป็นเร่งด่วนหากต้องไปขอหมายจับจากศาลชั้นต้นแล้วผู้ร่วมกระทำ

ความผิดอาจหลบหนีไปได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๗๘ (๓) ทั้งรถที่ถูกลักอยู่ที่บ้านของโจทก์ที่ ๒ และโจทก์ที่ ๒ เป็นผู้พาเจ้าพนักงานตำรวจไปทำการตรวจค้นเอง จึงไม่จำเป็นต้องขอหมายค้นจากศาลตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๙๒ (๔) และมาตรา ๙๔ การกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งการโดยชอบ จึงไม่มีความผิดฐานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบตาม ป.อ. มาตรา ๑๕๗

โจทก์ที่ ๒ พาเจ้าพนักงานตำรวจไปตรวจค้นที่บ้านของโจทก์ที่ ๒ โดยความยินยอมของโจทก์ที่ ๒ เอง การกระทำของจำเลยทั้งสามจึงไม่มีมูลเป็นความผิดฐานบุกรุกเคหสถานในเวลากลางคืนตาม ป.อ. มาตรา ๓๖๕ (๓) ประกอบมาตรา ๓๖๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๐๓๐/๒๕๕๑

เด็กชาย ก.

โจทก์

แพทยสภา กับพวก

จำเลย

ป.วิ.อ. มาตรา ๒ (๔)

ป.อ. มาตรา ๑๕๗

พ.ร.บ.วิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๓๒, ๓๔

ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒ (๔) ได้มีคำอธิบายความหมายของผู้เสียหายไว้ว่าหมายถึงบุคคลผู้ได้รับความเสียหายเนื่องจากการกระทำผิดฐานใดฐานหนึ่ง รวมทั้งบุคคลอื่นที่มีอำนาจจัดการแทนได้ ดังบัญญัติไว้ใน มาตรา ๔, ๕ และ ๖ ซึ่งขอกล่าวหาตามที่โจทก์ทั้งสองฟ้องจำเลยทั้งสามสืบสามในความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๑๕๗ เป็นบทบัญญัติที่ต้องการเอาโทษแก่เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่เป็นความผิดอาญาแผ่นดินโดยปกติเป็น ความผิดต่อรัฐ รัฐเท่านั้นที่เป็นผู้เสียหาย เอกชนคนหนึ่งคนโดยย่อไม่เป็นผู้เสียหาย ยกเว้นตามบทบัญญัติ ดังกล่าวข้อความในตอนแรก คำว่าเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดนั้นหมายความรวมถึง เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลหรือเอกชนผู้หนึ่งผู้ใดด้วย ดังนั้น หากการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงาน โดยมิชอบ เป็นการกระทำต่อโจทก์ทั้งสองโดยตรง และเป็นการทำให้โจทก์ทั้งสองได้รับความเสียหายเป็นพิเศษ แล้วโจทก์ทั้งสองย่อมเป็นผู้เสียหายได้ โดยที่ พ.ร.บ.วิชาชีพเวชกรรมฯ เป็นกฎหมายมุ่งคุ้มครองและควบคุม ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม แม้ให้สิทธิโจทก์ทั้งสองเป็นผู้กล่าวหาผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมว่าประพฤติผิด จริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรมโดยนำเรื่องยื่นต่อจำเลยที่ ๑ ตาม พ.ร.บ.ดังกล่าว มาตรา ๓๒ แต่ตามมาตรา ๓๔ ก็ให้อำนาจคณะกรรมการจำเลยที่ ๑ ที่จะวินิจฉัยชี้ขาดเพียงว่า ยกขอกล่าวหา ว่ากล่าวตักเตือน ภาคทัณฑ์ พักใช้ใบอนุญาตมีกำหนดเวลาตามที่เห็นสมควรแต่ไม่เกิน ๒ ปี หรือเพิกถอนใบอนุญาต ซึ่งเป็นการกระทำต่อ ผู้ถูกกล่าวหาที่ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเท่านั้น มิได้ก่อให้เกิดความเสียหายหรือกระทบกระเทือนต่อสิทธิและ หน้าที่ของโจทก์ทั้งสองโดยตรงแต่ประการใด ดังนั้น การที่จำเลยที่ ๒๘ ถึงที่ ๓๓ สรุปลผลการแสวงหา ข้อเท็จจริงว่า คดีไม่มีมูล และจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๒๗ พิจารณารายงานและความเห็นดังกล่าวแล้วมีมติว่า คดีไม่มี มูลให้ยกขอกล่าวหาจึงไม่เป็นการกระทำต่อโจทก์ทั้งสองโดยตรงและไม่ทำให้โจทก์ทั้งสองได้รับความเสียหาย เป็นพิเศษเนื่องจากการทำความผิดตามฟ้อง โจทก์ทั้งสองไม่เป็นผู้เสียหายตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒ (๔) และ ไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสามสืบสามในข้อหาความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๑๕๗